

Sygn. akt I CSK 462/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku P. z siedzibą w P.

przy uczestnictwie Powiatu P.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną do postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 9 stycznia 2014 r., w którym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 22 marca 2013 r. i oddalono wniosek wnioskodawcy o zasiedzeniu udziału w nieruchomości bliżej opisanej we wniosku. Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 22 marca 2013 r. uwzględnił wniosek i stwierdził nabycie przez wnioskodawcę prawa własności nieruchomości opisanej w pkt I sentencji (k. 77 akt sprawy).

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy podnoszono zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na ewidentne naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 389 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Ponadto zachodzi potrzeba wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego, opisanego szczegółowo w pkt 2 części wstępnej skargi, a dotyczącego miarodajnych sposobów manifestowania przez współwłaściciela woli władania nieruchomością w większym zakresie niż wynikałoby to z udziału w tej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnień orzeczeń obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (k. 174 i n.) oraz treść odpowiedzi uczestnika postępowania na skargę wnioskodawcy (k. 189 i n.), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zasiedzenie udziału we współwłasności nieruchomości gruntowej – wbrew stanowisku skarżącego – nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zasiedzenie udziału we współwłasności przez jednego ze współwłaścicieli jest oczywiście możliwe przy zachowaniu wszystkich niezbędnych przesłanek takiego zasiedzenia przewidzianych w art. 172 k.c. Istotne znaczenie ma tu odpowiednie zmanifestowanie przez zasiadającego woli władania całą nieruchomością, tj. w zakresie większym niż wynikałoby to z wykonywania prawa wynikającego ze współposiadania. Tak faktyczna ekspansja władania nieruchomością (obejmująca

animus i corpus) powinna być wykazana przez zasiadającego (wnioskodawcę). Wskazując na treść i wagę stosownych dokumentów, przedstawionych w toku postępowania dowodowego, podejmowane przez wnioskodawcę próby zniesienia współwłasności, Sąd Okręgowy miał usprawiedliwione podstawy do sformułowania wniosku, że wspomniana ekspansja w ogóle jednak nie nastąpiła (por. s. 5-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; tamże też ocena zeznań świadków).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do postanowień art. 520 § 1 k.p.c.